

สื่อลามกอนาจารกับปัญหาการข่มขืน (Pornography and Rape Problem)

นรชิต จิรสัทธรรม¹ จักรกฤษ เจียวิริยบุญญา^{2*} และ พงศธร รีชัยวิจิตรกุล³

Norachit Jirasatthum¹, Jakkrich Jearviriyaboonya^{2*} and Pongsathorn Reechaiwjitkun³

Received: May 22, 2019

Revised: September 9, 2019

Accepted: September 16, 2019

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น คือ ระดับการปิดกั้นสื่อลามกควบคุมสื่อลามกอนาจาร และ ความรุนแรงของบทลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืน กับ ตัวแปรตาม ได้แก่ อัตราการข่มขืน บทความวิจัยนี้ใช้แบบจำลอง Random Effect Model (REM) ทางเศรษฐมิติในการประมาณค่าพารามิเตอร์จากข้อมูลภาคตัดขวางผสมกับอนุกรมเวลา ผลการศึกษาพบว่า การเพิ่มขึ้นของระดับการปิดกั้นสื่อลามกทำให้อัตราการข่มขืนลดลง ส่วนการทำให้สื่อลามกฯ ถูกกฎหมายนั้นส่งผลให้อัตราการข่มขืนลดลง และ ความรุนแรงของบทลงโทษหรือการมีโทษประหาร สัมพันธ์กับอัตราการข่มขืนในทิศทางตรงกันข้าม ผู้วิจัยจึงเสนอว่า (1) สื่อลามกอนาจารควรทำให้ถูกกฎหมาย ควบคู่กับการกำกับให้ผู้ชมเข้าถึงสื่อลามกฯ ได้อย่างเหมาะสมกับช่วงอายุและอย่างมีวิจารณญาณ และ (2) การออกแบนโยบายที่เกี่ยวกับการปราบปรามผู้กระทำความผิดในคดีข่มขืน ต้องคำนึงถึงประเด็นเรื่องความรุนแรงของบทลงโทษ ควบคู่กับความพยายามในการเพิ่มโอกาสในการจับกุมผู้กระทำความผิด

คำสำคัญ: สื่อลามกอนาจาร อัตราการข่มขืน ระดับการปิดกั้นสื่อลามกฯ บทลงโทษผู้ข่มขืน

Abstract

This research article aims to study the relationship between dependent variables which are pornography control law, level of press censorship, and level of legal penalty to rape offender, and independent variable which is rape rate. This research article employs the

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Assistant Professor, Faculty of Economics, Khon Kaen University E-mail: norachitji@kku.ac.th

^{2*} ผู้นิพนธ์หลัก, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Corresponding Author, Assistant Professor, Faculty of Economics, Khon Kaen University

E-mail: jakkrichjear@hotmail.com

³ เศรษฐศาสตรบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Bachelor of Economics, Faculty of Economics, Khon Kaen University E-mail: pongsatornlee@gmail.com

econometric model of random effect (RM) to estimate parameters from panel data. The results show that the increase in the level of press censorship leads to a decrease in rape rate. Legalizing pornography leads to the reduction in rape rate. And the level of legal penalty to or capital punishment to rape offender negatively related to rape rate. Researchers suggest that (1) pornography should be legalized together with the press control to make sure that audiences are able to access media content that is suitable for age range and with discretion, and (2) policy designed to suppress rape offenders need to consider the issue of penalty level alongside the attempt to increase the chance to arrest rape offenders.

Keyword: Pornography, Rape Rate, Level of Press Censorship, Penalty on Rape Offender

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากผลสำรวจข่าวการข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ของมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล ปี พ.ศ. 2558 พบว่ามีข่าวที่เกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศและการข่มขืนถึง 51% บนหน้าหนังสือพิมพ์ โดยผู้ที่กระทำความผิดส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนว่างงานและผู้ใช้แรงงานที่ได้รับค่าแรงขั้นต่ำเป็นจำนวนเกินกว่าครึ่งของผู้ที่กระทำความผิดทั้งหมด สะท้อนให้เห็นถึงการจัดระเบียบสังคมภายในประเทศที่มีปัญหาในเรื่องของการจัดสรรสวัสดิการที่ไม่อาจจะตอบสนองต่อความต้องการของคนกลุ่มนี้ให้สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมได้ ซึ่งผู้ที่ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มวัยรุ่น นักเรียน และ นักศึกษา ส่งผลต่อนักเรียนและนักศึกษาที่เป็นผู้เสียหายจะเกิดความอับอายต่อสังคมและรอบข้าง ทำให้ไม่กล้าที่จะไปเรียนหรือไม่กลับไปเรียนหนังสืออีกเลย บางรายที่สภาพจิตใจบอบช้ำมากๆ อาจจะต้องเข้ารับการรักษาหรือบางรายอาจคิดสั้นฆ่าตัวตาย ทำให้ทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคตถูกบั่นทอนลง กระทั่งคุณภาพของบุคคลและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ที่จะแย่งจากผลของปัญหาดังกล่าว ดังนั้นปัญหาการข่มขืนจึงเป็นปัญหาที่มีความสำคัญและควรหาทางรับมือและแก้ไข เนื่องจากส่งผลกระทบต่อทรัพยากรบุคคลทั้งตัวผู้ที่ถูกข่มขืนและตัวผู้กระทำความผิด รวมถึงงบประมาณที่ต้องสูญเสียไปทั้งในส่วนของงบบำบัดผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราและการกักขังผู้ที่กระทำความผิด ซึ่งผู้ที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่ไม่กล้าที่จะแจ้งความเนื่องจากไม่กล้าเปิดเผยว่าโดนข่มขืน เพราะกลัวว่าสังคมจะไม่ยอมรับทำให้การกลับเข้ามาใช้ชีวิตปกติในสังคมทำได้ยากและอาจทำให้เกิดปัญหาการฆ่าตัวตายที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งปัญหาการข่มขืนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องอาจส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์และวัฒนธรรมที่ติงามของประเทศไทยอีกด้วย

จากปัญหาดังกล่าว ทั้งแวดวงวิชาการและหน่วยงานรัฐไม่ได้มีความนิ่งนอนใจ โดยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ (กสทช.) ได้มีการสั่งการผ่านคำสั่งของศาลให้สมาคมอินเทอร์เน็ต (ISP) ปิดเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมตามมาตรา 20 พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ฯ จำนวนทั้งสิ้นกว่า 107,830 แห่ง ซึ่งหนึ่งในสามของเว็บไซต์ที่มีการสั่งปิดมากที่สุดเป็นเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร ในส่วนของแวดวงวิชาการ ในปี พ.ศ. 2548 สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล และ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) ที่มองว่าในช่วงนั้นปัญหาการข่มขืนกับสื่อลามกต่างๆ ที่มีอย่างแพร่หลายเป็นประเด็นที่ควรให้ความสำคัญและเร่งหาทางรับมือเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งกว่านั้น ในวงการของ

นักเศรษฐศาสตร์ก็ได้มีความเคลื่อนไหวกับประเด็นปัญหาดังกล่าวเช่นเดียวกัน โดย Gary Becker (1968) นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบล ได้มีการศึกษาพฤติกรรมการกระทำคามผิดของอาชญากรในบริบทของตัวแทนทางเศรษฐศาสตร์ (Economic Agent) ที่มีแรงจูงใจในการกระทำคามผิด จากการเปรียบเทียบต้นทุน (Costs) กับผลที่ได้จากการทำคามผิด (Benefits) ภายใต้สมมติฐานที่ว่า อาชญากรเป็นสัตว์เศรษฐกิจที่ใช้เหตุผลและผลในการตัดสินใจ ซึ่งถ้าผลจากการเปรียบเทียบของการก่ออาชญากรรมนั้นๆ เกิด ต้นทุนที่คาดว่าจะต้องเสีย (Expected Cost) ต่ำกว่า ผลที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Benefits) จากการก่ออาชญากรรม จะทำให้ตัดสินใจกระทำการก่ออาชญากรรมนั้นขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการข่มขืน พบงานวิจัยของ Berl Kutchinsky (1991) ที่ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับผลของนโยบายที่ใช้กับสื่อลามกอนาจารใน 4 ประเทศที่ให้สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย พบว่าผลของนโยบายที่ใช้กับสื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย ไม่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ เช่นเดียวกับ งานวิจัยของ Diamond and Uchiyama (1999) ที่ศึกษาประเด็นของสื่อลามกอนาจารกับการกระทำผิดทางเพศ โดยใช้ประเทศญี่ปุ่น (Japan) เป็นกรณีศึกษา ซึ่งพบว่าในช่วงที่ประเทศญี่ปุ่นกำหนดให้สื่อลามกฯ เป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย ทำให้อัตราการข่มขืนลดลงกว่าในช่วงที่ประเทศญี่ปุ่นให้สื่อลามกฯ เป็นสิ่งผิดกฎหมาย และ กลุ่มงานวิจัยในประเทศไทย ที่มีรูปแบบการศึกษาที่คล้ายคลึงกันแต่จะเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ซึ่งมีการศึกษาหาสาเหตุของการข่มขืน โดยการสำรวจจากผู้ที่ทำคามผิดทางเพศในพื้นที่ต่างๆ ในประเทศไทย ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษานั้น ได้ข้อสรุปไปในแนวทางเดียวกันคือ พบว่าสื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้ที่ได้เสพสื่อจำพวกนี้เกิดอารมณ์ทางเพศ และจะนำไปสู่การก่อคดีข่มขืน จากผลสำรวจที่ได้จากผู้กระทำคามผิดทางเพศ ซึ่งมีข้อเสนอแนะทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องการข่มขืน คือ ควรจะหาทางกำจัดและปิดช่องทางในการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารและจัดตั้งหน่วยงานในการปราบปรามสื่อลามกอนาจารโดยเฉพาะ (ชาญคณิต กฤตยา, สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2551; ธนะชัย พดุงธิติ, 2545; ยุพาพร ปิวพงษ์, 2553; เสกสิทธิ์ สวรรณยาศิบัติ, 2545; สิทธิพัฒน์ เฉลิมยศ, 2548)

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยของ Kutchinsky (1991) และ Diamond (1999) ยังขาดการศึกษาเชิงเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่ให้สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ทำให้ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่าการที่อัตราการข่มขืนที่ลดลงของประเทศที่ให้สื่อลามกอนาจารถูกกฎหมายนั้น เป็นผลโดยตรงของการที่สื่อลามกฯ ถูกกฎหมายในทางเดียวกัน กลุ่มงานวิจัยของไทยก็ยังจำกัดการวิเคราะห์กรณีของประเทศไทย โดยไม่เปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ที่สื่อลามกฯ ถูกกฎหมาย ดังนั้นข้อเสนอให้ปราบปรามสื่อลามกอนาจารเพื่อลดการข่มขืนจึงยังไม่หนักแน่นพออีกทั้งเครื่องมือวิจัยที่กลุ่มงานวิจัยไทยเป็นเพียงแค่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ที่ไม่เพียงพอในการประเมินและคาดการณ์ได้ว่า ผลของสื่อลามกฯ ที่มีต่ออัตราการข่มขืนได้ในระดับใด

ด้วยเหตุดังกล่าว งานวิจัยนี้จึงเติมช่องว่างการวิจัย ด้วยการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวกับตัวแปรที่อาจส่งผลต่อการข่มขืนให้ครอบคลุมทั้งรายปีและรายประเทศ ซึ่งในแต่ละกลุ่มตัวอย่างต่างก็มีลักษณะ กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกฯ และความรุนแรงของกฎหมายลงโทษผู้ข่มขืนที่ต่างกัน โดยวัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยนี้คือ การประเมินตัวแปรสื่อลามกอนาจาร ร่วมกับตัวแปรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ระดับการปิดกั้นสื่อ และความรุนแรงของบทลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืน ว่าส่งผลต่ออัตราการข่มขืนเช่นไร โดยงานวิจัยนี้คาดว่าผลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ต่อการอภิปรายถึงแนวทางนโยบายที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการข่มขืนต่อไป

จุดมุ่งหมายในการวิจัย

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรต้น ได้แก่ กฎหมายควบคุมสื่อลามกอนาจาร ระดับการปิดกั้นสื่อ และ ความรุนแรงของบทลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืน และ ตัวแปรตาม ได้แก่ อัตราการข่มขืน

การพิจารณาปัจจัยที่ส่งผลต่อการข่มขืน

ในส่วนนี้เป็นการพิจารณาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืน โดยผู้วิจัยได้ยกมาอภิปรายสามประเด็นด้วยกันได้แก่ เรื่องความรุนแรงของบทลงโทษผู้กระทำการข่มขืน เรื่องของการปิดกั้นเสรีภาพในสื่อของประเทศ และ เรื่องกฎหมายในการควบคุมสื่อลามกอนาจาร

1. บทลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิด

สังคมในปัจจุบันได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ถึงประเด็นด้านกฎหมายลงโทษการข่มขืนของไทยว่าไม่รุนแรงพอทำให้ไม่สามารถลดปัญหาการข่มขืนได้⁴ โดยที่บทลงโทษผู้กระทำความผิดคดีข่มขืนของประเทศไทยตามกฎหมายอาญามาตรา 276 คือโทษจำคุกตั้งแต่ 4-20 ปี ปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท และมีโทษที่รุนแรงที่สุดคือจำคุกตลอดชีวิต เห็นได้ว่าไม่มีโทษประหารอยู่ในนั้น ทำให้กลุ่มผู้วิจารณ์มองว่ากฎหมายนี้มีโทษที่เบาเกินไปและควรเพิ่มโทษประหารชีวิตเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความกลัวต่อการกระทำความผิด

อย่างไรก็ตาม ในประเทศอินเดียที่มีการประหารผู้กระทำความผิดคดีข่มขืนพบว่า กลับมีปัญหาการข่มขืนที่รุนแรงมาก ข้อมูลจำนวนการข่มขืนในปี พ.ศ. 2555 ระบุว่ามียังจำนวน 24,923 ราย และปี พ.ศ. 2556 เพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 33,707 ราย คิดเป็นประมาณทุกๆ 20 นาทีจะมีการข่มขืนเกิดขึ้นในประเทศอินเดีย นอกจากนี้ประเทศอินเดียยังมีปัญหาในการพิจารณาคดีที่ล่าช้า โดยในปี พ.ศ. 2555 มีคดีข่มขืนค้างในชั้นตอนพิจารณาถึง 100,000 คดี และเพิ่มขึ้นเป็น 133,000 คดี ในปี พ.ศ. 2556 เนื่องจากกระบวนการช่วยเหลือเหยื่อไม่เอื้ออำนวย ทั้งการพิสูจน์หลักฐานด้วยการแพทย์ที่มีมาตรฐานต่ำ การขาดการคุ้มครองพยาน ฯลฯ มีหน้าซ้ำในบางคดีที่เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศสามารถกินเวลาในการสะสางถึง 20 ปีทีเดียว⁵

ประเทศอิหร่านก็มีบทลงโทษถึงประหารชีวิตเช่นกัน โดยในปี ค.ศ. 2017 มีนักโทษที่ต้องโทษประหารชีวิตจากการข่มขืนมีสัดส่วนร้อยละ 30 ของโทษประหารทั้งหมด (ECPM and Iran Human Rights, 2017, p.10) แต่กลับพบว่า มีการรายงานคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศน้อยมาก ในอิหร่านไม่มีข้อมูลการข่มขืนที่เกิดภายในครอบครัวทั้งที่เกิดขึ้นในสายเลือดเดียวกันและระหว่างสามีภรรยา (DFAT Information Country Report, 2018, pp.32-34) เพราะเหยื่อผู้ถูกกระทำไม่กล้าแจ้งความ (และคนในครอบครัวก็อาจปกปิดไม่ให้แจ้งความด้วย) เพราะในสังคมอิหร่านเมื่อเกิดเหตุการณ์นี้มักจะโทษเหยื่อเป็นอันดับแรก (เช่น เหยื่อไม่ได้แต่งกายใส่ฮิญาบที่ถูกต้องตามหลักอิสลาม) ทำให้เหยื่อและครอบครัวใกล้ชิดคิดว่า จะเกิดความเสื่อมเสียต่อตนเองและผิดหลักอิสลาม นอกจากประเด็นเรื่องความเสื่อมเสียแล้ว กฎหมายของอิหร่านที่มีการลงโทษ

⁴ หนึ่งในคดีสะเทือนขวัญและนำมาสู่การวิพากษ์วิจารณ์บทลงโทษผู้กระทำความผิดในคดีข่มขืนคือ กรณี ข่มขืนและฆ่าอำพรางศพเด็กหญิงอายุ 13 ปี บนรถไฟขบวน 174 กรุงเทพฯ-สุราษฎร์ธานี เมื่อปี พ.ศ. 2557 (ดูไทยรัฐออนไลน์ <https://www.thairath.co.th/content/737836>)

⁵ ข่าวเดลินิวส์ออนไลน์ <https://www.dailynews.co.th/article/639547>

ประหารทั้ง ผู้ก่อคดีข่มขืนและเหยื่อที่ป้องกันตนเองจากการข่มขืน⁶ ทำให้เกิดช่องว่างในการอำพรางคดีเพราะทั้งผู้ก่อเหตุและเหยื่อต่างมีความเสี่ยงที่จะถูกตัดสินลงโทษทั้งคู่

ประเทศเนเธอร์แลนด์ (Netherlands) เป็นกรณีที่แตกต่างเพราะบทลงโทษไม่รุนแรง แต่ได้ตีความการข่มขืนให้กว้างขึ้น กล่าวคือ กฎหมายที่กล่าวว่าการข่มขืนไม่จำเป็นต้องเป็นการสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศเท่านั้น เช่น การขโมยจูบ (แบบลิ้นพันลิ้น) ก็ถือว่าเป็นการข่มขืนได้แล้วหากมีการแจ้งความ และยังครอบคลุมไปถึงจนถึงอาชีพขายบริการทางเพศที่มีสิทธิเลือกที่จะให้บริการหรือจะปฏิเสธก็ได้ ถ้าหากมีลูกค้ายกขังบังคับนับเป็นการข่มขืนที่สามารถแจ้งความเอาผิดได้ตามกฎหมาย ด้วยสาเหตุนี้ทำให้เนเธอร์แลนด์มีอัตราเฉลี่ยการข่มขืนเกือบสูงที่สุดในยุโรป โดยปกติผู้หญิงยุโรปทั่วไปมีอัตราล่วงละเมิดประมาณ 11% ในขณะที่เนเธอร์แลนด์มีอัตราที่ผู้หญิงถูกล่วงละเมิดถึง 18% (European Union Agency for Fundamental Rights, 2014) สำหรับโทษคือการจำคุกระหว่าง 4-5 ปี

ประเทศ อาร์มีเนีย และ อาเซอร์ไบจาน (Azerbaijan) เป็นอีก 2 ประเทศที่ไม่มีบทลงโทษประหารผู้ต้องคดีข่มขืน และพบว่ามียุทธการข่มขืนต่ำ กล่าวคือ แค่ 0.6 และ 0.3 ต่อประชากร 1 แสนคน ตามลำดับ (ในขณะที่อินเดียและไทยสูงถึง 2.6 และ 2.3 ตามลำดับ) (Nation Master, 2014) แต่ที่มาของตัวเลขดังกล่าวต่างกัน กล่าวคือ กรณีอาร์มีเนียพบที่เกิดจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคนขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเมื่อมีคดีเกิดขึ้นกับชาวต่างชาติ และขาดการฝึกอบรมทักษะในการสืบสวนคดีบางคดี เช่น คดีความรุนแรงทางเพศ ส่วนอาเซอร์ไบจานเป็นกรณีที่คล้ายคลึงกับอิหร่านในแง่ที่ว่าเหยื่อและครอบครัวที่ถูกข่มขืนมักไม่กล้าแจ้งความ

จากกรณีของประเทศต่างๆ เราได้เรียนรู้ลำพังแค่มองรายประเทศเราไม่สามารถสรุปความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างตัวแปรความรุนแรงของบทลงโทษและอัตราการข่มขืน (เพราะบางประเทศที่กฎหมายรุนแรงเหมือนกันแต่อัตราการข่มขืนก็เกิดขึ้นไม่เท่ากัน หรือ บางประเทศที่กฎหมายรุนแรงต่างกันแต่กลับพบว่าอัตราการข่มขืนไม่ต่างกัน) ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงทำการขยายขนาดตัวอย่างให้ครอบคลุมหลายประเทศยิ่งขึ้น

2. ระดับการปิดกั้นของสื่อ

เพื่อให้เกิดความครอบคลุมงานวิจัยนี้พิจารณาการปิดกั้นของสื่อควบคู่ไปกับกฎหมายการควบคุมสื่อลามกอนาจาร (ดูหัวข้อต่อไปด้านล่าง) เพราะระดับการปิดกั้นสื่อเป็นตัวสะท้อนถึงเสรีภาพของผู้คนในการเสพสื่อและสิ่งบันเทิงต่างๆ รวมถึงความบันเทิงทางเพศด้วย โดยข้อมูลได้มาจาก Freedom House ประกอบด้วย 2 ปัจจัยคือ สภาพแวดล้อมทางกฎหมาย และ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

สภาพแวดล้อมทางกฎหมาย เกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ที่มีผลต่อเนื้อหาของสื่อ และขอบเขตของสื่อที่สามารถที่เปิดเผยได้ เช่น กฎหมายที่ให้สื่อลามกเป็นสิ่งผิดกฎหมายห้ามมิให้ครอบครอง ซึ่งมีเกณฑ์คะแนน ระหว่าง 0-30 โดยที่ 0 หมายความว่ามียุทธการปิดกั้นต่ำที่สุด และ 30 คือมียุทธการปิดกั้นสูงที่สุด⁷

⁶ เช่นกรณี นางสาว เรย์ฮานะห์ จีบาบาร์ หญิงสาวอิหร่านวัย 26 ปี ที่ผู้ชายที่พยายามจะข่มขืนตน ด้วยการใช้มีดแทง ในปี 2557 ได้ถูกศาลตัดสินโทษประหารชีวิต (ดูไทยรัฐออนไลน์ <https://www.thairath.co.th/content/459199>)

⁷ ตัวอย่างของกฎหมายและนโยบายที่ส่งผลกับสื่อลามกเช่น ในปี ค.ศ.2014 ที่กฎหมายห้ามครอบครองสื่อลามกเด็ก ผ่านร่างกฎหมายในประเทศญี่ปุ่น (Hellmann, 2014) ที่ทำให้สภาพแวดล้อมทางกฎหมายเพิ่มขึ้น 1 หน่วย (คะแนน) หมายถึงจากที่มีกฎหมายที่ทำให้สื่อลามกเด็กผิดกฎหมาย ส่งผลให้สื่อลามกในประเทศญี่ปุ่นมีการควบคุมทางกฎหมายมากขึ้น ระดับจึงสูงขึ้นตามการเพิ่มกฎหมายควบคุม

สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ เกี่ยวกับ อิทธิพลของกลุ่มอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองที่เข้ามาควบคุมการนำเสนอสื่อ โดยที่คะแนน 0 หมายความว่ามีการปิดกั้นต่ำที่สุด และ คะแนน 30 คือมีระดับการปิดกั้นสูงที่สุด⁸

โดยวิธีพิจารณาของงานวิจัยนี้คือ การรวมปัจจัยทั้ง 2 เข้าด้วยกันเป็นดัชนีวัดระดับการปิดกั้นของสื่อ (Press Level) ซึ่งมีคะแนนเต็ม 60 สามารถแบ่งออกเป็นเกณฑ์ได้ 3 ระดับ ได้แก่ (1) คะแนนระหว่าง 0-18 แสดงสถานะของสื่อว่ามี ปิดกั้นต่ำ (2) คะแนนระหว่าง 19-36 แสดงสถานะของสื่อว่ามี ปิดกั้นปานกลาง และ (3) คะแนนระหว่าง 37-60 แสดงสถานะของสื่อว่ามีปิดกั้นสูง ซึ่งระดับการปิดกั้นสื่อดังกล่าวจะนำไปใช้เป็นตัวแปรเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

3. กฎหมายที่ใช้ในการควบคุมสื่อลามกอนาจาร

บ่อยครั้งสื่อลามกอนาจารมักถูกนำไปเชื่อมโยงว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดคดีข่มขืน เหตุผลที่ยกมาคือ การเสพสื่อลามกอนาจารสามารถกระตุ้นให้ผู้เสพเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น จึงต้องมีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการข่มขืน ด้วยมุมมองนี้จึงทำให้หลายประเทศกำหนดให้สื่อลามกฯ ผิดกฎหมาย เช่น ประเทศไทย อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกหลายประเทศที่เห็นตรงข้ามและให้สื่อลามกอนาจารถูกกฎหมาย เช่น ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ด้วยความแตกต่างของข้อกฎหมายสื่อลามก บทความวิจัยนี้จึงกำหนดให้ตัวแปรกฎหมายสื่อลามกอนาจารเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variables) โดยให้ประเทศที่ไม่มีกฎหมายห้าม ผลิต จำหน่าย หรือครอบครองสื่อลามกฯ ให้มีค่าเป็น 0 และประเทศที่มีกฎหมายห้ามผลิต จำหน่าย หรือครอบครองสื่อลามกฯ ให้มีค่าเป็น 1

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ข้อมูลและตัวแปร

บทความวิจัยนี้ใช้วิธีการการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ด้วยวิธี Random Effect โดยใช้แบบข้อมูลภาคตัดขวางผสมกับข้อมูลอนุกรมเวลา (หรือ Panel Data) ในช่วงเวลาปี ค.ศ. 2005 ถึง 2009 ของ 30 ประเทศที่ต่างมีระดับการควบคุมที่ต่างออกไป (ตารางภาคผนวกที่ 1) โดยตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ อัตราการข่มขืน (Rape Rate) ที่คิดจากจำนวนการข่มขืนที่ได้รับรายงาน ต่อประชากร 100,000 คน ในประเทศต่างๆ ขณะที่ตัวแปรอิสระ มีสามตัวแปรประกอบด้วย (1) ตัวแปรระดับการปิดกั้นของสื่อภายในประเทศ (เรียกอย่างย่อว่า Press Level) วัดจากระดับคะแนน 0-60 และแบ่งคะแนนเป็นเกณฑ์การปิดกั้นสื่อ สูง กลาง และ ต่ำ ตามที่ระบุไว้ในส่วนที่แล้ว (2) ตัวแปรกฎหมายที่ใช้กับสื่อลามกในประเทศเป็นตัวแปรหุ่น โดยกำหนดให้ 1 เป็นกรณีของประเทศที่สื่อลามกอนาจารถูกกฎหมาย และ 0 คือประเทศที่การครอบครองสื่อลามกผิดกฎหมาย และ (3) ตัวแปรระดับความรุนแรงของบทลงโทษในคดีข่มขืน เป็นตัวแปรหุ่น โดย ประเทศที่มีบทลงโทษประหารชีวิตกำหนดให้เป็น 1 และประเทศที่ไม่มีบทลงโทษประหารชีวิตกำหนดให้เป็น 0

⁸ ตัวอย่างเช่น ในประเทศจีน ที่ระดับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น 3 หน่วย (คะแนน) จากระดับ 22 เป็น ระดับ 25 ในปี ค.ศ.2017 เป็นผลมาจากที่มีมาตรการอย่างเป็นทางการ ในเรื่องของการปราบปราม สิ่งพิมพ์ผิดกฎหมาย กว่า 16 ล้านฉบับ และปิดเว็บไซต์ ใกล้เคียงกับสื่อลามกอนาจาร (Freedom House, 2017)

2.แบบจำลอง

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดแบบจำลองสมการถดถอยหลายตัวแปร (Multiple Linear Regression) ดังนี้

$$RAPER_{i,t} = \beta_0 + \beta_1 PRESSL_{i,t} + \beta_2 PORNL_{i,t} + \beta_3 LAWOR_{i,t} + u_{i,t}$$

โดยที่

$RAPER_{i,t}$ คือ อัตราการข่มขืน (Rape Rate) ในปีที่ t ของประเทศ i

$PRESSL_{i,t}$ คือ ตัวแปรระดับการปิดกั้นของสื่อภายในประเทศ (Press Level) ในปีที่ t ของประเทศ i

$PORNL_{i,t}$ คือ ตัวแปรหุ่น (Dummy Variables) ที่แสดงค่าเป็น 1 เมื่อกลุ่มตัวอย่างประเทศนั้นมีกฎหมายที่ห้ามผลิตและครอบครองสื่อลามกฯ และแสดงค่าเป็น 0 เมื่อกลุ่มตัวอย่างประเทศนั้นไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใดๆที่ชัดเจนว่าห้ามผลิตและครอบครองสื่อลามกฯ ในปีที่ t ของประเทศ i

$LAWOR_{i,t}$ คือ ตัวแปรหุ่น (Dummy Variables) ที่แสดงค่าเป็น 1 เมื่อกลุ่มตัวอย่างประเทศนั้นมีบทลงโทษของคดีข่มขืนที่มีความรุนแรงหรือมีบทลงโทษประหารชีวิตและแสดงค่าเป็น 0 เมื่อกลุ่มตัวอย่างประเทศนั้นมีบทลงโทษของคดีข่มขืนที่ไม่รุนแรงหรือไม่มีบทลงโทษที่ใกล้เคียงการประหารชีวิตในปีที่ t ของประเทศ i และ

β_0 คือ สัมประสิทธิ์ของค่าคงที่

β_1 คือ สัมประสิทธิ์ของตัวแปรระดับการปิดกั้นของสื่อ

β_2 คือ สัมประสิทธิ์ของตัวแปรกฎหมายที่เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร

β_3 คือ สัมประสิทธิ์ของตัวแปรบทลงโทษ

$u_{i,t}$ คือ ตัวแปรค่าคลาดเคลื่อนแบบสุ่ม

สำหรับการประมาณค่าแบบจำลองสมการถดถอยกับข้อมูลแบบ Panel Data โดยทั่วไปมีทางเลือก คือ วิธี Fixed Effects Model (FEM) หรือ Random Effects Model (REM) ซึ่งความแตกต่างระหว่าง 2 วิธีนี้มาจากข้อสมมติที่ว่าค่าส่วนตัดแกนตั้ง (Intercept Term) ระหว่างกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน กล่าวคือตามวิธี REM จะให้ค่าส่วนตัดแกนตั้งนี้มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างในลักษณะแบบสุ่ม ขณะที่วิธี FEM กำหนดค่าส่วนตัดแกนตั้งมีลักษณะคงที่ แต่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างในรูปของตัวแปรหุ่น

เกณฑ์การเลือกใช้วิธี FEM หรือ REM สามารถพิจารณาจากว่าค่าความคลาดเคลื่อนแบบสุ่ม (Random Error Term) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระหรือไม่ โดยถ้าหากค่าคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระจะใช้แบบจำลอง FEM และหากค่าคลาดเคลื่อนไม่สัมพันธ์กับตัวแปรอิสระควรจะใช้แบบจำลอง REM เนื่องจากถ้าไม่มีผลของอิทธิพลแอบแฝง (Unobserved Effect) ต่อตัวแปรอิสระที่เราสนใจ วิธีการ REM จะทำให้ใช้ข้อมูลได้อย่างเต็มที่มากกว่าการใช้ FEM นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาได้จากจำนวนของหน่วยสำรวจ (N) และจำนวนของช่วงระยะเวลาที่เก็บข้อมูล (T) โดยถ้าหน่วยสำรวจมีขนาดใหญ่กว่าจำนวนของช่วงระยะเวลาที่เก็บข้อมูล (N>T) การใช้วิธีการ REM มีความเหมาะสมกว่า (Gujarati & Porter, 2009, pp. 647-651)

เมื่อมาพิจารณางานวิจัยนี้ พบว่าประเทศกลุ่มตัวอย่างมี 30 ประเทศ และช่วงระยะเวลาคือระหว่างปี ค.ศ. 2005 ถึง 2009 นั่นหมายความว่ามิลักษณะของหน่วยสำรวจที่มีขนาดใหญ่กว่าจำนวนของช่วงระยะเวลา

ที่เก็บข้อมูล ($N > T$) นอกจากนี้ผลการทดสอบ Hausman Test ที่ใช้ในการเปรียบเทียบว่าควรเลือกใช้การประมาณค่าแบบ FEM หรือการประมาณค่าแบบ REM (ตารางภาคผนวกที่ 2) พบว่า ให้ค่า Chi-Square Statistics เท่ากับ 0.2458 และค่า Prob. มีค่าเท่ากับ 0.6201 แสดงว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% นั่นหมายความว่า การประมาณค่าแบบจำลองในรูปแบบ Random Effects เป็นแบบจำลองที่เหมาะสมที่สุด (ปัจจัยของค่าคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการประมาณค่า)⁹

นอกจากนี้เมื่อผู้วิจัยได้พลอตรูปแสดงการกระจายตัวของจุดที่เป็น ตัวแปรตาม คือ อัตราการข่มขืน และระดับการปิดกั้นสื่อ แสดงถึงลักษณะของความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นเส้นตรง หากแต่เป็นลักษณะความสัมพันธ์แบบเอกซ์โพเนนเชียล (Exponential) ดังนั้นจึงพิจารณาใส่ฟังก์ชันลอการิทึม (Logarithm) ในตัวแปรทั้ง 2 นี้ (ภาพผนวกที่ 1)

ผลการวิจัยและการอภิปราย

ผลที่ได้จากการทดสอบหาความสัมพันธ์ของตัวแปรโดย Random Effects Model (REM) ในตารางที่ 3 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปิดกั้นสื่อและอัตราการข่มขืนมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% กล่าวคือถ้าระดับการปิดกั้นสื่อภายในประเทศเพิ่มขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะทำให้อัตราการข่มขืนลดลง 0.94 เปอร์เซ็นต์ ขณะที่การมีกฎหมายเกี่ยวห้ามผลิตและครอบครองสื่อลามกอนาจารมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการข่มขืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% อย่างไรก็ตามพบว่าการมีบทลงโทษทางกฎหมายที่รุนแรงหรือมีบทลงโทษประหารชีวิตอาจมีความสัมพันธ์ผกผันกับอัตราการข่มขืนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 90% ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สามารถอภิปรายได้ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ด้วย Random Effects Model (REM) ของตัวแปรอิสระ *LPRESSL*, *PORNL* และ *LAWOR* ที่มีผลต่อตัวแปรตาม *LRAPER*

Independent Variables	Coefficient	p-value
LPRESSLV	-0.935527	0.0030**
PORNL	0.877572	0.0449**
LAWOR	-0.530952	0.0604*
CONS	3.875804	0.0000**

หมายเหตุ: * $p < 0.1$. ** $p < 0.05$

ที่มา: จากการศึกษา

ตัวแปรอิสระ *LPRESSL* กับ ตัวแปรตาม *LRAPER* มีความสัมพันธ์เชิงผกผันกัน ซึ่งแปลความหมายได้ว่าหากระดับของการปิดกั้นสื่อในประเทศนั้นๆเพิ่มขึ้น จะส่งผลทำให้อัตราการข่มขืนลดลงตามไปด้วย ผลการ

⁹ ผู้วิจัยยังได้นำตัวแปรควบคุม (Control Variables) ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (Real GDP) และ อัตราเงินเฟ้อ (Inflation) เข้ามาทดสอบในแบบจำลอง ซึ่งผลปรากฏว่าทั้ง 2 ตัวแปรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงพิจารณานำตัวแปรควบคุมทั้งคู่ออก ทำให้ในแบบจำลองนี้ไม่มีตัวแปรควบคุม

ทดสอบเช่นนี้นับว่ามีส่วนที่ถูก หากตีความตามแนวทางจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) ของ ซีคมุนท์ ฟร็อยด์ (Sigmund Freud) ที่มองว่าแรงขับของมนุษย์นั้นส่วนหนึ่งมาจาก “จิตไร้สำนึก” อันเป็นแรงปรารถนาที่อยู่ในส่วนลึกสุดของจิตใจ โดยแรงขับนี้ทำให้คนเราระกระทำตามสัญชาตญาณโดยขาดเหตุและผล ดังนั้นการควบคุมและคัดกรองสื่อจึงเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดแรงขับจากจิตไร้สำนึกไปสู่พฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสม เช่น การก่อเหตุล่วงละเมิดทางเพศ และ/หรือ การข่มขืน ได้

อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ไม่ได้เสนอว่าเมื่อมีการปิดกั้นสื่ออย่างเข้มข้นเพียงอย่างเดียวแล้วปัญหาการข่มขืนจะลดลงโดยปริยาย เพราะในโลกความจริงประเด็นการปิดกั้นสื่อไม่ได้เกี่ยวข้องกับการข่มขืนเท่านั้น หากแต่เกี่ยวพันถึงเรื่องเสรีภาพในการแสดงความคิดและการสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรม ดังนั้นการปิดกั้นสื่ออย่างเข้มข้นจึงอาจส่งผลกระทบต่อภาคส่วนอื่นๆ ของสังคมได้ ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงเสนอว่าควรมีการควบคุมช่องทางให้ผู้ชมได้รับสื่ออย่างเหมาะสมและส่งเสริมให้มีการเสฟสื่ออย่างมีวิจารณญาณ เช่น การจัดระดับความเหมาะสมของรายการ และกำหนดออกอากาศในช่วงเวลาที่เหมาะสม และ/หรือ การส่งเสริมให้ใช้แอปพลิเคชันในการคัดกรองสื่อและเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมสำหรับโทรศัพท์และแท็บเล็ต เป็นต้น ถ้าหากจัดการได้ตามนี้การที่สื่อลามกฯ เป็นสิ่งถูกกฎหมายยิ่งเป็นการช่วยทำให้อัตราการข่มขืนลดลง ซึ่งเป็นไปตามผลการทดสอบของแบบจำลองที่ตัวแปรอิสระ *PORN* มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ *LRAPER* คือ ถ้าหากสื่อลามกฯ ถูกกฎหมายจะทำให้อัตราการข่มขืนลดลง (กลับกัน หากสื่อลามกฯ ผิดกฎหมายอัตราการใช้ข่มขืนยิ่งเพิ่มขึ้น) ซึ่งการที่ผลเป็นเช่นนี้อาจตีความด้วยแนวคิดเรื่อง “ผลของการทดแทนกัน” (Substitution Effect) ได้ กล่าวคือหากสื่อลามกฯ เป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายก็จะช่วยให้มีความหลากหลายในการนำเสนอกิจกรรมทางเพศที่พ้องกับจินตนาการเรื่องเพศของผู้คนทำให้พวกเขาสามารถเลือกบริโภคสื่อลามกฯ เป็นสินค้าเพื่อทดแทนกิจกรรมทางเพศที่อาจไปล่วงละเมิดผู้อื่นได้ ทำให้มีพื้นที่ในการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้อย่างถูกกฎหมาย และอาจยังส่งผลให้อัตราการข่มขืนลดลงได้ ตัวอย่างเช่น ประเทศญี่ปุ่น ที่ขึ้นชื่อในเรื่องของสื่อลามกฯ ที่มีหลากหลายรูปแบบและสามารถขายได้อย่างถูกกฎหมาย ในขณะที่อัตราการใช้ข่มขืนเมื่อเทียบกับต่างประเทศอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

ฉะนั้นการอภิปรายผลของตัวแปรอิสระ *LPRESSL* และ *PORN* ร่วมกัน ทำให้เห็นว่าเราควรทำให้สื่อลามกอนาจารถูกกฎหมาย และควรกำกับให้ผู้ชมเข้าถึงสื่อได้อย่างเหมาะสมตามช่วงอายุและมีการรับชมอย่างมีวิจารณญาณอาจสามารถช่วยลดอัตราการใช้ข่มขืนได้

สุดท้ายในส่วนของตัวแปรอิสระ *LAWOR* ที่มีความสัมพันธ์เชิงผกผันกันกับ *LRAPER* คือ การมีบทลงโทษทางกฎหมายที่รุนแรงหรือมีบทลงโทษประหารชีวิตอาจทำให้อัตราการใช้ข่มขืนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ของตัวแปรนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดในทางนิติเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยเรื่องของความเหมาะสมของบทลงโทษทางอาญาว่าบทลงโทษที่เหมาะสม (Optimal Criminal Sanction) จะเท่ากับต้นทุนในการก่ออาชญากรรมหารด้วยความน่าจะเป็นในการจับกุม ($f = h/p$) จากสมการดังกล่าว สามารถย้ายข้างเป็นต้นทุนในการก่ออาชญากรรมจะเท่ากับ ความรุนแรงของบทลงโทษคูณด้วยความน่าจะเป็นในการจับกุมผู้กระทำผิด ($h = f * p$) จากแนวคิดนี้ จึงเห็นได้ว่าความรุนแรงของบทลงโทษถือเป็นหนึ่งในตัวแปรสำคัญที่ส่งผลให้ต้นทุนในการกระทำผิดของอาชญากรเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นในข้ออภิปรายทางสังคมที่เกี่ยวกับการปราบปรามผู้กระทำผิดในคดีข่มขืน เราจึงไม่สามารถละเลยประเด็นเรื่องความรุนแรงของบทลงโทษไปได้

อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ไม่ได้สนับสนุนให้บัญญัติบทลงโทษที่รุนแรงหรือการประหารชีวิตแต่เพียงอย่างเดียว เพราะในสมการที่นำมาช่วยตีความการวิเคราะห์ตัวแปรข้างต้นยังมีประเด็นเรื่องความน่าจะเป็นในการจับกุมอาชญากรร่วมด้วย ดังนั้นมาตรการลดปัญหาการข่มขืนที่ดี จึงต้องมีการพิจารณาทั้งความรุนแรงของตัวบทกฎหมายและการเพิ่มความน่าจะเป็นในการจับกุมควบคู่กันไป ดังจะเห็นในกรณีของอินเดียที่ว่าแม้มีบทลงโทษผู้ก่อเหตุข่มขืนที่รุนแรง แต่ถ้าหากกระบวนการจับกุมและดำเนินการทางกฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ ก็ไม่ช่วยให้ลดอัตราการข่มขืนได้ ซึ่งในประเด็นที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการจับกุม Marvell and Moody (1996) ชี้ให้เห็นว่า การเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยละ 10 ทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลงร้อยละ 3-10 และยังทำให้เกิดประโยชน์สุทธิส่วนเพิ่มแก่สังคมหรือมีความคุ้มค่าเมื่อเทียบกับต้นทุนส่วนเพิ่มที่สูงขึ้นด้วย ดังนั้น ถ้าหากประเทศต้องการมีบทลงโทษที่รุนแรงถึงขั้นประหาร ก็ควรต้องมีความความสามารถในการจับกุมที่สูงด้วย เพื่อที่จะทำให้กฎหมายสามารถใช้ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดข่มขืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสื่อลามกอนาจารและการข่มขืน เพื่อแสดงให้เห็นว่าการเปิดเสรีสื่อลามกฯ จะสามารถช่วยลดการข่มขืนลงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติ พบว่าที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ตัวแปรระดับการปิดกั้นสื่อ (LPRESSL) มีความสัมพันธ์ที่เป็นลบกับอัตราการข่มขืน (LRAPER) ส่วนกฎหมายที่ใช้กับสื่อลามก (PORNL) มีความสัมพันธ์ที่เป็นบวกกับ (LRAPER) และที่ระดับความเชื่อมั่น 90% ความรุนแรงของบทลงโทษในคดีข่มขืน (LAWOR) มีความสัมพันธ์ที่เป็นลบกับอัตราการข่มขืน (LRAPER)

จากผลการทดสอบนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 ประการ คือ (1) สื่อลามกอนาจารควรทำให้ถูกกฎหมาย ทั้งนี้การถูกกฎหมายของสื่อลามกอนาจารต้องถูกกำกับโดยรัฐอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้ผู้ชมเสพได้เหมาะสมกับช่วงอายุและอย่างมีวิจารณญาณ และ (2) ในส่วนของบทลงโทษผู้กระทำความผิดในคดีข่มขืน งานวิจัยนี้เสนอว่ารัฐบาลควรพิจารณาทั้งความรุนแรงของบทลงโทษควบคู่กับการเพิ่มประสิทธิภาพของการจับกุมจึงจะสามารถปราบปรามการข่มขืนได้

สำหรับในการศึกษาครั้งต่อไปผู้วิจัยมีข้อเสนอ 2 ประการ คือ (1) ควรมีการทำดัชนีของระดับสื่อลามกอนาจาร ของแต่ละประเทศออกมา เพื่อใช้เป็นตัวแปรที่มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้นในการเปรียบเทียบกันระหว่างประเทศ ในส่วนของข้อมูลของการข่มขืนพบว่ามีหลายประเทศที่น่าจับตามองแต่ยังหาข้อมูลไม่ได้ อย่างเช่น ประเทศเกาหลีเหนือ และประเทศจีน เป็นต้น ที่หากทราบข้อมูลจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาเป็นอย่างมาก และเปอร์เซ็นต์ของการข่มขืนที่ไม่ได้ถูกแจ้งความไม่ได้ถูกนำมานับรวมอยู่ในข้อมูลของคดีข่มขืนที่เกิดขึ้นในแต่ละประเทศ ที่ยังเป็นประเด็นที่การศึกษาในครั้งนี้ไม่ได้นำมาเป็นประเด็นนี้มาเป็นตัวแปรในแบบจำลอง และ (2) ควรมีการเพิ่มตัวแปรโอกาสในการจับกุมผู้ละเมิดคดีข่มขืนเข้ามาไว้ในแบบจำลองเพื่อให้ผลการวิเคราะห์แม่นยำขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ข่าวต่างประเทศ. (2557, 26 ตุลาคม). โดนแขวนคอแล้ว! อิหร่านไม่ฟัง ประหารหญิงฆ่าชายที่พยายามข่มขืน. *ไทยรัฐ*. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2561, จาก <https://www.thairath.co.th/content/459199>
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2551). *การเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ กรณีการข่มขืนและการโทรมหญิงของเด็กและเยาวชนชายในบริบทของทฤษฎีเชิงบูรณาการ* (รายงานผลการวิจัย). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทีมข่าวหน้า 1. (2557, 19 กันยายน). 'บิกตู'แรงกดดัน! พุดใส่บิกินี ขอโทษอังกฤษแล้ว. *ไทยรัฐ*. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2561 จาก <https://www.thairath.co.th/content/451250#>
- ไทยรัฐออนไลน์. (2559, 7 กุมภาพันธ์). โจ้ไทยข่มขืน เปิดมโนสำนึก ต้นเหตุ ทางแก้ กรณีศึกษา. *ไทยรัฐ*. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2561 จาก <https://www.thairath.co.th/content/573816>
- ธนะชัย ผดุงธิต. (2545). *สื่อลามกกับผู้กระทำความผิดทางเพศ* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ปีปี่ชี นาวิกชน. (2018, 13 พฤษภาคม). โลกโซเซียลร่วมเรียกร้อง "ความยุติธรรมให้ นูรา" หญิงสาวที่ได้รับโทษประหารเพราะฆ่าคนที่ข่มขืนเธอ. *BBC News ปีปี่ชีไทย*. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2561, จาก <https://www.bbc.com/thai/international-44101753>
- ยุพาพร ปิวะพงษ์. (2553). อิทธิพลของสื่อลามกที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชนศึกษาเฉพาะกรณี: ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *วารสารวิทยบริการ*, 22(3), 13-29.
- เลนซ์ซุม. (2561, 24 เมษายน). การล่องละเมิดทางเพศในอินเดียได้รับความสนใจ ถูกจับตาไปทั่วโลก หลังเหตุที่นักศึกษาแพทย์ถูกรุมโทรมและทำร้ายอย่างโหดเหี้ยมบนรถประจำทางในกรุงนิวเดลีโดยคนร้าย 6 คน. *เดลินิวส์*. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2561 จาก <https://www.dailynews.co.th/article/639547>
- เสกสิทธิ์ สวรรณยาศิบัติ. (2545). *ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ กรณีการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังชายในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล).
- สิทธิพัฒน์ เฉลิมยศ. (2548). *ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ กรณีการข่มขืนกระทำชำเรา: ศึกษากรณีผู้ต้องขังชายในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล).
- สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2555). *รวมงานวิจัย พม. ระหว่างปี พ.ศ. 2553-2556*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- แอดมิน. (2556, 21 เมษายน). สถิติการปิดกั้นเว็บไซต์ในประเทศไทย นับตั้งแต่ปี 2550-2556. *Freedom of Expression Documentation Center*. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2561 จาก <https://freedom.ilaw.or.th/node/97>
- Ashraf, A. H. (2017). Egyptian lawyer says raping women who wear ripped jeans is 'national duty'. *AL ARABIYA English*. Retrieved from <https://english.alarabiya.net/en/variety/2017/10/30/Egyptian-lawyer-says-raping-women-who-wear-ripped-jeans-is-national-duty-.html>

- Becker, Gary S. (1968). Crime and punishment: an economic approach. *Journal of Political Economy*, 76(2), 169–217.
- Department of Foreign Affairs and Trade. (2018). DFAT country information report Iran. Retrieved from <https://dfat.gov.au/about-us/publications/Documents/country-information-report-iran.pdf>
- Diamond, M. & Uchiyama. A. (1999). Pornography, rape and sex crimes in Japan. *International Journal of Law and Psychiatry*. 22(1), 1-22.
- Dunlevy, S. (2014, February 12). Australia’s sexual assault shame: One in six women a victim, putting Australia way above world average. *NEWS*. Retrieved from <https://www.news.com.au/national/australias-sexual-assault-shame-one-in-six-women-a-victim-putting-australia-way-above-world-average/news-story/46e88d9ceac5b354f9a8d1d6e055b2dd>
- ECPM and Iran Human Rights. (2017). Annual report on the death penalty in Iran 2017. Retrieved from <http://www.ecpm.org/wp-content/uploads/Rapport-iran-2018-gb-090318-MD2.pdf>
- European Union Agency for Fundamental Rights. (2014). *Violence against women: an EU-wide survey*. Retrieved March 2, 2018, from <http://fra.europa.eu/en/publication/2014/violence-against-women-eu-wide-survey-results-glance>
- Freedom House. (2017). *Press Freedom’s Dark Horizon*. Retrieved March 12, 2018, from <https://freedomhouse.org/report/freedom-press/freedom-press-2017>
- Freud, S. (1961). The resistances to psycho-analysis. In A. Stachey & A. Tyson (Eds.). *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Vol. 19: The Ego and the Id and other works* (pp. 211-224). London: The Institute of Psychoanalysis.
- Gilligan, Carol (1977). In a Different Voice: Women's Conceptions of Self and of Morality. *Harvard Educational Review*. 47(4), 481–517.
- Gujarati, D. N. and Porter, D. C. (2009). *Basic Econometrics* (4th ed.). Singapore: McGraw-Hill.
- Hellmann, M. (2014, June 18). Japan Finally Bans Child Pornography. *TIME*. Retrieved from <http://time.com/2892728/japan-finally-bans-child-pornography/>
- Kenkel, D.S. (1993). Do Drunk Drivers Pay Their Way? A Note on Optimal Penalties for Drunk Driving. *Journal of Health Economics*, 12(2), 137-149.
- Kutchinsky, B. (1991). Pornography and Rape: Theory and Practice? Evidence from Crime Data in Four Countries Where Pornography is Easily Available. *International Journal of Law and Psychiatry*, 14(1-2), 47-64.
- Marvell, T. and Moody, C. (1996). Specification Problems, Police Levels, and Crime Rates. *Criminology*, 34(4), 609-646.

- Nation Master. (2010). *Rape Rate Countries Compared*. Retrieved March 12, 2018, from <http://www.nationmaster.com/country-info/stats/Crime/Rape-rate>
- Park, R. (2015). *Violence against Women in Armenia*. Retrieved March 22, 2018, from <http://www.stopvaw.org/armenia>
- Patel, A. (2014, October 30). 460,000 Sexual Assaults in Canada Every Year: YWCA Canada. *Huffingtonpost*. Retrieved from https://www.huffingtonpost.ca/2014/10/30/sexualassault-canada_n_6074994.html
- Satyarthi, K. (2016). *Let every child be free to be a child*. Retrieved May 10, 2018, from <http://www.satyarthi.org/>
- Vagianos, A. (2017, Sep 15). Art Exhibit Powerfully Answers The Question ‘What Were You Wearing?’. *Huffingtonpost*. Retrieved from https://www.huffingtonpost.com/entry/powerful-art-exhibit-powerfully-answers-the-question-what-were-you-wearing_us_59baddd2e4b02da0e1405d2a

ภาคผนวก

ตารางผนวกที่ 1 การแบ่งกลุ่มตามระดับการปิดกั้นสื่อ (Press Level) ทั้ง 3 ระดับ

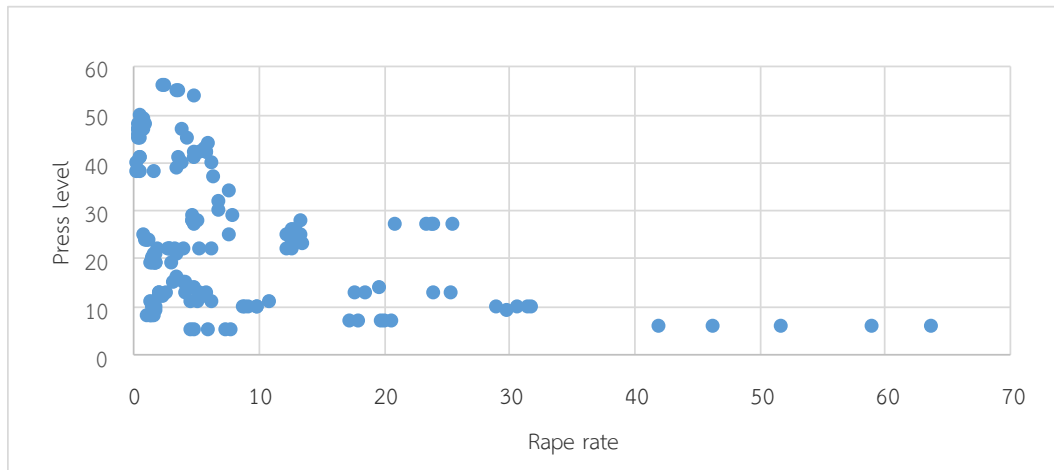
Country	Level	Country	Level
CANADA	ปิดกั้นต่ำ	BOSNIA AND HERZEGOVINA	ปิดกั้นปานกลาง
USA	ปิดกั้นต่ำ	BULGARIA	ปิดกั้นปานกลาง
LATVIA	ปิดกั้นต่ำ	ROMANIA	ปิดกั้นปานกลาง
JAPAN	ปิดกั้นต่ำ	MONGOLIA	ปิดกั้นปานกลาง
LITHUANIA	ปิดกั้นต่ำ	PANAMA	ปิดกั้นปานกลาง
SWEDEN	ปิดกั้นต่ำ	THAILAND	ปิดกั้นสูง
CZECH	ปิดกั้นต่ำ	ARMENIA	ปิดกั้นสูง
GERMANY	ปิดกั้นต่ำ	RUSSIA	ปิดกั้นสูง
NOWAY	ปิดกั้นต่ำ	MEXICO	ปิดกั้นสูง
TRINIDAD AND TOBAGO	ปิดกั้นต่ำ	KYRGYZSTAN	ปิดกั้นสูง
INDIA	ปิดกั้นปานกลาง	AZERBAIJAN	ปิดกั้นสูง
HONG KONG	ปิดกั้นปานกลาง	MOROCCO	ปิดกั้นสูง
PHILIPINE	ปิดกั้นปานกลาง	BELARUS	ปิดกั้นสูง
POLAND	ปิดกั้นปานกลาง	TAJIKISTAN	ปิดกั้นสูง
HUNGARY	ปิดกั้นปานกลาง	YEMEN	ปิดกั้นสูง

ที่มา: จากการศึกษา

ตารางผนวกที่ 2 ผลการทดสอบ Hausman Test

Chi-Sq. Statistic	Prob.	แบบจำลองที่เหมาะสม
0.245783	0.6201	Random Effects Model

ที่มา: จากการศึกษา

ภาพผนวกที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการข่มขืน (Rape Rate) และระดับการปิดกั้นสื่อ (Press Level)

ที่มา: จากการศึกษา